

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/23/2012
Identifikačné číslo spisu:	1611202264
Dátum vydania rozhodnutia:	13.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1611202264.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: R., trvale bytom S., prechodne bytom E., zastúpený advokátom JUDr. Petrom Váčokom, Vázovova 9/A, Bratislava proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska 14, Bratislava), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-P-DI-DE-EV-4/2011 zo dňa 1. marca 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 1S 102/2011-57 zo dňa 5. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/102/2011-57 zo dňa 5. apríla 2012 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRP-P-DI-DE-EV-4/2011 zo dňa 1. marca 2011, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Malackách č.p. ORP-MA-DI-10/2011 zo dňa 4. januára 2011 o vyradení vozidla z evidencie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 589,24 € na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 20a ods. 1 zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 725/2004 Z.z.“) podľa ktorého správny orgán pridelí náhradné identifikačné číslo vozidla VIN na základe písomnej žiadosti, ak je identifikačné číslo nečitateľné, neúplné, alebo ho nemožno určiť a na strane druhej v zmysle § 121 ods.1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“) správny orgán vyradí vozidlo z evidencie, ak bol neoprávnene pozmenený identifikátor vozidla s tým, že tieto zákonné ustanovenia je potrebné vykladať podľa účelu zákona a v danom prípade nebol dôvod na vyradenie vozidla z evidencie, nakoľko pôvodné VIN číslo je známe a vlastnícke právo k vozidlu je nesporné. Aj keď bolo pôvodné VIN číslo neoprávnene pozmenené, metalografickým skúmaním bolo zistené pôvodné VIN číslo WVW ZZZ 1JZ2B 04 5553 a vtedajší majiteľ vozidla nemá záujem o jeho vrátenie.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č.p.: KRP-DI-DE-RV-4/2011 zo dňa 1. marca 2011 a rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Malackách č.p. ORP-MA-DI-10/2011 zo dňa 4. januára 2011 potvrdil (správne malo byť rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu zamietnuť).

V odvolaní žalovaný trval na tom, že žalobcom napadnuté rozhodnutie o vyradení vozidla z evidencie bolo vydané v súlade so zákonom rovnako ako rozhodnutie prvostupňového orgánu, ktoré potvrdzovalo.

Podľa jeho názoru správny orgán v prvom ako aj v druhom stupni postupoval v zmysle Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 2 ods. 2, kde je striktné uvedené, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V zmysle tohto ustanovenia žalovaný konal podľa § 121 ods.1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, a ak by tak nekonal, porušil by nielen uvedený zákon ale aj vyššie uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky.

Poukázal na to, že neboli splnené podmienky uvedené v § 20a ods. 1 písm. c) zákona č. 725/2004 Z.z. na pridelenie náhradného identifikačného čísla vozidla na základe písomnej žiadosti, nakoľko bolo metalografickým skúmaním zistené, že pôvodné VIN číslo WVW ZZZ 1 JZ 2 B 045553, bolo mechanicky odstránené a vozidlo bolo označené VIN číslom WVW ZZZ 1 JZ2 D 356298, teda nejde o prípad uvedený v tomto ustanovení zákona. Ak totiž došlo k jeho úmyselnému pozmeňovaniu z dôvodu zakrytia pôvodnej identity vozidla, toto nemožno pokladať za prípady uvedené v danom ustanovení zákona na pridelenie náhradného VIN čísla.

K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu aj žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť a žalovaného zaviazat' na náhradu trov konania. Poukázal na to, že žalovaný v podanom odvolaní nešpecifikoval žiaden odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 OSP, resp. § 221 ods. 1 OSP. Odhliadnuc od toho žalovaný ani nespochybnil závery Krajského súdu v Bratislave, resp. nekonštatoval, v čom je úvaha súdu prvého stupňa, hodnotenie dôkazov, zo strany súdu prvého stupňa nesprávne. Žalobca sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že každé ustanovenie zákona je potrebné vykladať predovšetkým vzhľadom na účel zákona. Žalobca sa domnieva, že postupom žalovaného je nedôvodne zasahované do ústavného práva žalobcu vlastniť majetok podľa § 20 Ústavy Slovenskej republiky a napriek skutočnosti, že o vlastníckom práve žalobcu nie sú žiadne pochybnosti je mu postupom žalovaného znemožnené toto právo užívať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246 ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s §250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 13. augusta 2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej 5 dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa čl. VII zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 1. januára 2013 dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov tak, že v § 4

ods. 2 sa za prvú vetu vkladajú nové vety, ktoré znejú: „Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“.

Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12. decembra 2012 bola rozpočtová organizácia Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave ku dňu 31. decembra 2012 zrušená.

V zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tak práva a povinnosti rozpočtovej organizácie Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave prešli dňom zrušenia na jej zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to súd vykonal zmenu v označení žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že žalobca dňa 21. januára 2008 kúpil od O. motorové vozidlo zn. O. EČV číslo W. s VIN. č.: WVV ZZZ 1 JZ 2 D 356298 v kúpnej cene 300 000 Sk. Dňa 11. novembra 2009 bolo vozidlo príslušníkmi PZ zadržané z dôvodu podozrenia, že vozidlo pochádza z trestnej činnosti a má pozmenené VIN číslo. Kriminalisticko-technické skúmanie v Kriminalistickom a expertíznom ústave PZ v Bratislave preukázalo, že vozidlo má pozmenené VIN číslo a že vozidlo s pôvodným VIN číslom bolo evidované v Taliansku, odkiaľ bolo odcudzené. Nakoľko si oprávnený vlastník - spoločnosť CATTOLICA ASSICURAZIONE nenárokoval vrátenie vozidla, vozidlo bolo uznesením Úradu kriminálnej a justičnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava II č. ČVS: ORP-315/2-OVK-B 2-2010, vrátené žalobcovi bez evidenčných čísel. Na základe vrátenia vozidla políciou požiadal žalobca Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií SR o pridelenie nového VIN čísla. Žiadosť o pridelenie nového VIN čísla bola zamietnutá, ale žalobca si na základe odporúčania pracovníčky Ministerstva dopravy požiadal o vydanie nového EČV na OR PZ Malacky. Dňa 24. novembra 2010 bolo žalobcovi vydané nové EČV W.. Úrad kriminálnej a justičnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava II zaslal Okresnému dopravnému inšpektorátu v Malackách žiadosť o vyradenie vozidla z evidencie. Dňa 04.01.2011 obdržal žalobca rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ v Malackách, Okresný dopravný inšpektorát o vyradení motorového vozidla z evidencie. Voči rozhodnutiu podal žalobca odvolanie o ktorom rozhodol žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím č. KRP-P-DI-DE-EV-4/2011 zo dňa 1. marca 2011, ktorým rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Žalobca napadol rozhodnutie žalovaného žalobou zo dňa 16. marca 2011 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-DI-DE-EV-4/2011.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým krajský súd rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumiejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických

osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.).

Podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 121 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. orgán Policajného zboru, ktorý vozidlo eviduje, rozhodne o vyradení vozidla z evidencie aj na návrh príslušného orgánu, ak má vozidlo neoprávnene pozmenený identifikátor vozidla alebo vozidlo sa nedá identifikovať podľa skrytých identifikátorov.

Podľa ust. § 21 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, ak sa vykonanými úkonmi potvrdí, že zaistená vec súvisí s trestným činom alebo s priestupkom, policajt je povinný zaistenú vec neodkladne odovzdať príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní alebo orgánu príslušnému na prejednanie priestupku. Zaistenú vec, po ktorej pátra polícia iného štátu, odovzdá policajt polícii iného štátu. Ak si príslušný orgán činný v trestnom konaní, orgán príslušný na prejednanie priestupku alebo polícia iného štátu zaistenú vec neprevezme, postupuje sa podľa odsekov 3 až 12. Ak je zaistenou vecou vozidlo, ktoré má neoprávnene pozmenený identifikátor vozidla, a vozidlo sa nedá identifikovať podľa skrytých identifikátorov, spracuje policajt návrh na jeho vyradenie z príslušnej evidencie.

Podľa ust. § 20a ods. 1 písm. c) zák. č. 725/2004 Z.z. štátny dopravný úrad prideli vozidlu náhradné identifikačné číslo vozidla VIN na základe písomnej žiadosti prevádzkovateľa vozidla, ak identifikačné číslo vozidla VIN je nečitateľné, neúplné alebo ho nemožno určiť.

V konaní nebolo sporným, že predmetné motorové vozidlo zn. O. EČV číslo W., ktoré žalobca dňa 21. januára 2008 kúpil od O. a v čase prihlásenia do evidencie malo evidované identifikačné číslo vozidla VIN WVV ZZZ 1JZ 2 D 356298 bolo v minulosti odcudzené v Taliansku, pričom metalografickým skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ bolo zistené pôvodné identifikačné číslo vozidla VIN WVV ZZZ 1JZ 2B045553. Správne orgány pre svoje rozhodnutie o vyradení vozidla z evidencie aplikovali ustanovenie (§ 121 ods. 1 zákona o cestnej premávke), ktoré stanovuje alternatívne predpoklady vyradenia vozidla z cestnej premávky (ktoré nie sú rovnocenné; jeden predstavuje príčinu a druhý následok), z ktorých použili jednu z alternatív - „neoprávnene pozmenený identifikátor vozidla“. Druhý predpoklad pre vyradenie podľa tohto ustanovenia - „vozidlo sa nedá identifikovať podľa skrytých identifikátorov“ zjavne splnená nebola, pričom treba pripomenúť, že aj keď dodatočne (po vykonaní expertízneho skúmania), ale napokon bolo pôvodné VIN číslo identifikovateľné a aj identifikované a nebol teda ani dôvod na pridelenie náhradného identifikačného čísla vozidla VIN, o čom aj príslušný správny orgán rozhodol (ak keď z iného zákonného dôvodu) a neskôr po vydaní vozidla žalobcovi boli mu na jeho žiadosť dokonca vydané nové EČV (aj keď žalovaný tvrdil, že nesprávnym postupom, hoci porušené zákonné ustanovenie zákona č. 8/2009 Z.z. bližšie neidentifikoval). Túto skutočnosť, t.j. že pôvodné VIN číslo bolo metalografickým skúmaním zistené akcentoval aj žalovaný vo svojom odvolaní aj keď v súvislosti s tvrdením, že neboli splnené podmienky na pridelenie náhradného VIN čísla v zmysle § 20a ods. 1 písm. c) zákona č. 725/2004 Z.z. pričom zdôraznil rozdiel medzi úmyselným pozmenením VIN čísla z dôvodu zakrytia pôvodnej identity vozidla a predpokladmi pridelenia náhradného identifikačného čísla v zmienenom ustanovení (VIN je nečitateľné, neúplné alebo ho nemožno určiť) z dôvodu vonkajších vplyvov (nehoda, zhrdzavenie), ktoré mal podľa jeho názoru zákonodarcu zrejme na mysli, čo však nebol tento prípad.

Okrem toho, že s poukazom na uvedené neobstojí tvrdenie žalovaného citujúceho ust. § 121 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., že boli naplnené všetky zákonom stanovené znaky na vydanie rozhodnutia o vyradení vozidla z evidencie a konaním správnych orgánov, tak nedošlo k porušeniu zásady „v nejasnostiach v prospech žalobcu“, treba zdôrazniť, že v súvislosti s aplikáciou § 121 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. je zrejme potrebné rozlišovať, či vyradenie vozidla má byť určitým druhom sankcie za neoprávnené pozmenenie identifikátora vozidla (čo naznačil žalovaný v odvolaní; v takom prípade by však mala byť zrejme cielená voči tomu, kto konal v úmysle pozmeniť VIN číslo z dôvodu zakrytia

pôvodnej identity vozidla a nie prípadnému nadobúdateľovi v dobrej viere) alebo je legitímnym opatrením na vyradenie neidentifikovaných vozidiel z cestnej premávky. Potrebu takejto selekcie pripomína odvolací súd s poukazom na obdobný postup predpokladaný v ustanovení § 21 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, ktoré pre iniciovanie procesu vyradenia vozidla z evidencie vyžaduje splnenie rovnakých podmienok ako v ust. § 121 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. ale kumulatívne, čo znamená, že nesplnením hoci len jednej z nich k vyradeniu nedôjde.

Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore posledná veta, ak je zaistenou vecou vozidlo, ktoré má neoprávnene pozmenený identifikátor vozidla, a vozidlo sa nedá identifikovať podľa skrytých identifikátorov, spracuje policajt návrh na jeho vyradenie z príslušnej evidencie.

Obsah oboch citovaných ustanovení sleduje nepochybne rovnaký účel a legitímny verejný záujem (z čoho správne vychádzal aj súd prvého stupňa) a preto niet spravodlivého dôvodu, aby sa v porovnateľných situáciách nepostupovalo obdobne.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskych spoločenstiev resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „dobrej správy“ (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

Odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje najmä na

- Rezolúciu Výboru ministrov č. (77)31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov
- Odporúčanie Výboru ministrov č. (80)2 o správnej úvahe
- Odporúčanie Výboru ministrov č. (2007)7 o dobrej verejnej správe,

ktorými Rada Európy prezentuje hodnotový základ spoločný členským krajinám Rady Európy, vychádzajúci z rešpektu k ľudským právam a slobodám v oblasti rozhodovania orgánov verejnej správy. Prostredníctvom formulovaných princípov založila Rada Európy určitý štandard pre kvalitu rozhodovania verejnej správy, predovšetkým po jeho obsahovej stránke s tým, že právnou povahou ide o tzv. soft-law.

Je nepochybné, že aj rešpektovanie týchto zásad je kontrolovateľné a rozhodnutia, úkony a postupy správnych orgánov sú preskúmateľné okrem iných aj z hľadiska plnenia uvedených zásad najmä zásady legality, ochrany (minimalizácie zásahov do práv nadobudnutých v dobrej viere), zásady rýchlosti a ďalších (napr.) :

- zákaz zneužitia správneho uváženia (ide o zákonom alebo zo zákona odvodenou právnou normou založenú voľnosť správneho orgánu zvoliť pri riešení konkrétneho prípadu jedno z viacerých právne možných riešení - rozhodnutí)
- zásada predvídateľnosti -legitímneho očakávania- právnej istoty

Odvolací súd považuje za správny právny názor krajského súdu, že jednotlivé ustanovenia zákona treba vykladať v súlade a so zreteľom na účel, ktorý nimi zákonodarcu sledoval. V tejto súvislosti poukazuje napr. na nález ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, ktorý uvádza, že „v prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Väzanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického

výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.“.

Odvolací súd dáva tiež do pozornosti právny názor Ústavného súdu Českej republiky, ktorý v náleze sp. zn. Pl. ÚS 33/97 k výkladu práva uvádza: „Naprosto neudržiteľným momentom používania práva je jeho aplikácia, vychádzajúca len z jeho jazykového výkladu. ... Mechanická aplikácia abstrahujúci, resp. neuvädomujúci si, a to buď úmyslné, alebo v dôsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.“ a v náleze sp. zn. Pl. ÚS 21/96 Ústavný súd zasa konštatuje, že „účel a zmysel zákona nie je možné... hľadať len v slovách a vetách právneho predpisu, pretože v právnom predpise sú a musia byť vždy obsiahnuté i princípy uznávané demokratickými právnymi štátmi.“.

Po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd nevidí dôvod ešte ďalej dopĺňať dôvody súdu prvého stupňa ani na základe odvolania žalovaného, keďže tento len zopakoval svoje tvrdenia uvedené v vyjadrení k žalobe, ktoré uviedol aj na ústnom pojednávaní a ktorými sa krajský súd zaoberal. Argumentácia žalovaného uvedená v odvolaní nebola spôsobilá spochybniť závery krajského súdu, s ktorého dôvodmi uvedenými v rozsudku sa odvolací súd stotožňuje.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal pochybnosti o zákonnosti postupu krajského súdu a preto v zmysle ust. §219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a podľa § 250k ods. 1 O.s.p., keďže žalobca si trovy konania v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil a zo spisu žiadne iné trovy konania nevyplývajú (§ 151 ods. 1, 2 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.